

И ОВА ШКОЛСКА ГОДИНА ПОЧЕЋЕ ШТРАЈКОМ ПРОСВЕТАРА

Збогом школо, нисам те ни вол'о

Уписујемо 65.000 првака у основне школе, а за последњи ријалити пријавило се више од 75.000 људи! Наша будућност је Србија „здругарства“ и „фармерства“, без знања, без професора. Земља у којој је диплома факултета јефтина, а хлеб скуп, у којој људи са упитно завршеним школама одлучују о образовању

Пише:
Јасна
Јанковић

Образовна политика у нас води се отприлике овако.

„Превише их је! Они су за нас као Кина за остатак света! Срежи при-мања!“

„Не можемо, господару, наставни-ци су већ испод републичког просека, а теткице, домари и административни радници су на минималцу“.

„Онда без улагања у школе!“

„Ваше височанство, у школе се ула-же само тамо где се види и то око из-бора. Иначе, наставници за рад користе своје телефоне, лаптопе и интернет!“

„Чудни људи... Нека буде издвајање за просвету најмање у Европи!“

„О, мудра главо, о господару, о све-видећи, издвајање је већ најмање у Ев-ропи, ако не рачунамо Молдавију.“

„Затварај школе, бандо неспособна, кад ја морам све да вам кажем! Ште-дети се мора“.

„Како то да урадимо када сви знају да је вама само рејтинг важан?“

„Па, то је бар лако! Затвори школе и растерај запослене тако да изгледа као да ми са тим немамо никакве везе!“

Тако је шала без све шале, постала наша реалност.

У децембру, на мала врата, без икак-вог знања заинтересованих страна, промене је Закон о основној школи.

Он је понудио решење да у малим шко-лама заједно у клупама седе ученици виших разреда. Дакле, петаци, шес-таци, седмаци и осмаци ће, за време једног часа, учити свако своје градиво са једним наставником. Како? То нико не зна, јер је ово модел непознат свету. Шта ће радити професор који ће се сва-кој генерацији посветити само десетак минута, никога заправо ни не занима. И, коначно, зашто? То је једино јасно, уштедећемо минимално, а упропасти-ти максимално. На име некакве соција-лизације деце (!?!), бољих услова учења (!?!), које су тражили запослени (!?!), де-сило се нешто планетарно непознато. Највећи проблеми Србије су патуљасте школе у Звонцу, Љуберађи, Стрелцу, Душковцима, Жежевици, Кленикама... А и оне у Сеоцу, Штави, Бабици, Мач-ковцу, Љештанском... су јако сумњиве.

Шта ће се у овим случајевима де-сити? Родитељи ће, наравно, желети квалитетно образовање за своју децу, па ће их сами исписати и отићи негде другде. Наставници који остају без по-сла, држави су бонус, јер се ова про-фесија показала изузетно жилава и не-послушна (бар онај део који је у Унији синдиката просветних радника Србије). Свака (иоле) нормална држава би не-говала мала места. Давала подршку, упркос катастрофалним условима за подизање потомства. Бринула би нека држава, али не и ова ледина на (у) којој ми живимо.

Црно, малено неће имати шта да чува. И биће да није држава закато-чила наше патуљасте школе, већ тамо неки размажени родитељи који желе да им дете има час од 45 минута! Изра-

чунали су „стручњаци“ уз помоћ мемо-ријских цогера да је сасвим довољна и четвртина тог времена.

Ово смо апсолвирали, али ћемо остати код бројки. На ПМФ-у у Бео-граду за 50 буџетских места за настав-ника математике пријавило се (није положило, завршило, запослило) троје свршених средњошколаца, за профе-сора физике двоје (места 20), четворо средњошколаца аплицирало је за 35 места у настави биологије, само један се пријавио за хемију (прима се 16). Исто или горе је у Новом Саду, Нишу, Крагујевцу... Одавно програмери не ра-де у школи, електроинжењера који би да се баве професуром нема ни за лек, ни машинаца, ни професора физике, а ретки су и професори немачког..

Ето још једног разлога због кога је будућност школа неизвесна. Осим што неће имати ђаке, неће имати ни ко да ученицима предаје. Од толике лепоте позива наши матуранти беже главом без обзира. Наравно, образовни по-литичари никада неће признати да са овим имају било какве везе.

Уписујемо 65.000 првака у основне школе, а за последњи ријалити *Блами-рање 5*, пријавило се више од 75.000 људи! То је наша будућност, Србија „здругарства“ и „фармерства“, Ср-бија без знања, Србија без професора са криминалцима и лаким женама као узорима. Србија без себе. Србија у којој је диплома факултета јефтина, а хлеб скуп. Србија у којој људи са упитно завршеним школама, треба да одлучују о образовању.

„Ако слобода значи нешто уопште“, рече Орвел, „она значи право да ка-жеш људима нешто што они не желе да чују“.

Ево, државо, чула, не чула, ја рекох и спасах душу. Школе, бојим се, да спасе не може нико.

Ауторка је председница Уније Синдиката просветних радника Србије

У мањим школама ученици од петог до осмог разреда слушаће наставу заједно. Тако ће власт уштедети минимално и упропастити образовање максимално, а наставници ће остати без посла